

Jaakko Ranta: Seimi-Golgata

Adventtikalenterin luukku 13.12.2016,
Talvikynttilät 1935

On joulujuhlan aarre kallis, jalo,
mi kerran syntyi Betlehemin seimehen.
Vaan suurin loisti Golgatalta valo,
kun kannettiin taakka syntien.

Kun länteen painui päivä, — illan rusko
loi viime säteet pyhään ruumiiseen,
niin kruunattiin ristin pyhä usko,
tie silloin viitoitettiin taivaaseen.

Oon monta kuullut saarnaa, kertomusta,
ken julistaen hiljaa, — pauhaten.
Oon kuvan nähnyt ristiinnaulitusta
kun tuskaa tuntee, kärsii rukoillen.

Oon kuullut kerrottavan ristintiestä,
se eloon ijäiseen vain täältä vie.
On kannettava myöskin ristin iestä
tai katoa muuten näkyvistä tie.

Mä tiedän sen, on syntymäsi suuri,
kun taivahatkin siitä iloitsee.
On Golgatalla pelastuksen muuri,
ken turvapaikakseen sen valitsee.

On merikortit, kartat selvät tehty,
on passit matkaa varten valmiina,
on paljon vaivaa sielustani nähty,
sen Kristus pitänyt on kalliina.

Vaan heikko olen, pelkään matkan vaivaa
ja kipuja, kun matka rasittaa.
Voi, lihan himot tieltä poijes painaa
ja synnin ilot vielä huvittaa!

En itse pääse tilastani tästä,
sun tykösi nyt, Herra, hapuilen,
mä syntiin jään, jos et sä itse päästä,
nyt pääsyä mä siitä rukoilen.

*Jaakko Rannan runo
vuoden 1935 Talvikynttilöissä.*